

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt IV. De rebus in Domo Profeßorum sub initium ab eo gestis, deque summa in Eucharistiam pietate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

De rebus in Domo Professorum sub initium ab eo gestis , deque summa in Eucharistiam pietate .

Sacre Eucharistia
amor

Tertius inter hæc ab ingressu mensis effluxerat , cum tyronum Magister Aloysium religiosi instituti iam satis prudentem in Professorum domum experimenti ergo destinavit : quò præter alia tyronibus consueta munia , Mystis in templo operantibus ministraret. Tam huiusmodi S. Adolescens eam provinciam suscepit , ut nihil supra , idque binas potissimum ob causas . Altera erat , quòd emeritorum Patrum exemplo maiores sibi in dies ad virtutem progressus polliceretur : altera , quòd nihil illi optatius , quàm ut Sanctissimo Eucharistiæ mysterio operam , studiumque navaret , cui rei latior nusquam campus pateret . Licet verò in eâ domo , ac munere haud exiguus labor tyronibus rei Divinæ ministrantibus incumbat , ut qui septenis , octonisque sacris , eoque etiam am-

amplius sæpè continenti labore ministerium exhibeant; ijs tamen illecebris divinitus Adolefcens per id tempus deliniri solitus erat, ut labor ipse cælesti suavitate conditus omni positâ acerbitate in delicijs esset.

Tantâ porrò præsentis in Eucharistiâ Numinis religione tenebatur, ut credere videretur aliud nullum sibi in vitâ negotium datum, præter dignam Eucharisticæ Dapis susceptionem. Cunctos hebdomadæ dies, primo dempro, quo ad sacra mysteria accedebat, duas in partes tribuerat: quarum alterâ tribus prioribus diebus comprehensâ, gratijs SS. Triadi agendis de singulari Eucharistiæ beneficio sibi delato vacabat, singulis Personis suos dies, atque officia partitus: alterâ, quæ ternis sequentibus continetur, eodem modo, atque ordine Divinas Personas obtestabatur, ut sibi eam gratiam, ac dignitatem afferrent, quam tanto Hospiti proximè accipiendo opportunam viderent. Quotidie stans temporibus compluries in ædem sacram, vel odæum veniebat, ubi sacrosancta Eucharistiæ mysteria pronus adorans, plusculû fundendis precibus morabatur. Pridie verò quam Divinâ mensâ communicari deberet, omnis sermonis ea unica materia erat: atque inter loquendum tantoperè incalescebat, ut quo ipse

Totâ hebdomadam in eius cultum partitur.

Pridie quâ sumeret, ea erat sermonis materia.

M fla-

flagrabat, alios quoque audientes ignis corripere. Cuius rei cum sparsus rumor ad nonnullos etiam ex Patribus aures peruenisset, id studiosè operam dabant, ut sabbato, horâ animis exhilarandis permitti solitâ, in eius congressum, colloquiumque venirent: inde verò tantam Eucharistici Panis appetentiam sibi excitatam intelligebant, ut negarent, se unquâ iucundiùs ad sacram mensam discubuisse, quam cum hesternis eiusmodi colloquijs instructi ad eam accessissent. Idque ita passim totâ domo increbuerat, ut quicumque cœlestis huius Cibi fastidio aliquo teneretur, stomacho scilicet caritatis calore destituto, eius aviditatem incensis Aloysij sermonibus revocare studeret.

In alijs eius desiderium excitabat.

Sûma diligentia in apparatu.

Sabbato pariter cubitum discessurus summâ ope nitebatur, ut crastinâ Eucharistiæ sumptione mentem occuparet, eamque meditati somnus obreperet: postridie verò, ut primùm diluxerat, hæc una cum eo evigilabat cogitatio: ac deinde eidem mysterio, Divinæque caritatis argumentis in eo clausis intentè contemplandis solidam horam distinebatur. Eâ lapsâ templi ingressus rebus Divinis propè immobilis genibus nixus astabat: quibus peractis, atque Eucharistici muneris particeps effectus, sese a turbâ in angulum recipiebat, ubi præ amoris dulcedine avoca-

avocatâ a sensibus mente, ac veluti stupore
 defixus diutius hærebat. Postmodum sine pre-
 cibus imposito, vix humo assurgere, ac pedem
 templo efferre, infirmis scilicet mentis inten-
 tione curibus, valebat. Hinc tamen in suum
 cubiculum aliquando receptus, temporis resi-
 duum, quod ante meridiem vacuum illi erat,
 aut recitandis e codice Divinis laudibus, aut
 cælestibus mente pertractandis, aut pijs quibus-
 dam D. Augustini, seu Bernardi commentatio-
 nibus evolvendis semper intentus absolvebat.

Hâc igitur mente in Professorum domum
 alacer profectus traditus est in disciplinâ Hie-
 ronymo Plato, viro cum in ceteris laudibus
 eximio, tum, uti edita ab eo scripta declarant,
 universæ, quæ de moribus est, disciplinæ con-
 sultissimo. Is enim tunc in eâ Domo tyronibus
 Magistri vicem præstabat. Mutua utrinque
 lætitia, & gratulatio extitit. Lætabatur Ado-
 lescens, quod experti senis consilij cælestis viæ
 compendia sese edoctum iri speraret: Hic ve-
 rò, quod fore confideret, ut festinantis a ter-
 go Adolescentis exemplo incitatus eodem, quod
 duceret, properare cogereetur. Ergo susceptâ
 ab Hieronymo Aloysij curâ, brevi ex rebus
 gestis, quas vel per se ipse viderat, vel fando
 audierat, exillunare vir prudentissimus potuit

M 2 de

Sampta
 Euch. avo
 catur a sē
 fibus 9

Hier Platj
 in discipli
 nam tra-
 ditur.

de eius animi præstantiâ, divinisque beneficijs, quibus ad tam excelsum sanctimonix culmen, evaserat. Verùm, ut hæc explorata magis, minimèque dubia posterorum memoriæ traderet, ab eo aliquando pro suâ authoritate petijt, uti anteaactam vitam, atque universa beneficia, quibus in omni ætate cumulatus e Cælo fuerat, ordine promeret: quæ cum ab ingenuo Adolescente candidè aperta essent; eo digressio, ne memoriâ effluerent, brevi scripturâ Hieronymus comprehendit: quam deinde Virgilius Cæparius, alijque nonnulli ab eo descriptam evulgarunt. Tantam verò de illius integritate, atque innocentiâ, deque mirâ rerum æternarû comprehensione ex eâ narratione opinionem, hausit, ut quoties in Aloysij mentionem incideret, haud alio, quam sancti Adolescentis nomine nuncuparet.

Totius vi-
sæ cursû
Plato ape-
rit

Hier. Plati
de Aloysio
testimo-
nium.

Extant adhuc apud memoratum Cæparium litteræ ab eodem Plato ad iuvenem ex familiâ Vitellescâ Neapolim datæ, antequam Aloysiû probè, ac penitus nosset, nempe quinto ab eius in Societatem aduentu die, quo certè non nisi prompta, expositaque nosse poterat: in his magni eum nominis tyronem appellat, quæ minimè omnium nobilitaret maxima ceteroqui stirpis nobilitas. Prudentiâ ætatem præverte-
re,

re, ingenio supra modum, pietate supra fidem præditum memorat. Continuis inter orandum lacrymis fluere, eoque studio, ac sollicitudine æterna curare, fluxa negligere, ut cunctos etiam ætate graves in sui admirationem concitet. Alia præterea complura id generis narrat, quæ supra exequuti sumus, & longum fit, ac superuacaneum recollere. Illud tamen ad extremum addit (quod omittere non libet) sese a gravissimo viro Soc. Nostræ Andrea Spinulâ aliquando increpitum, quod ieiunè nimis, exilliterque Aloysium laudasset, cum eius virtutem benè sibi perspectam, exploratamque longè supra illas laudes extare, haud dubium foret. Postquam verò eidem Plato ad eius animi penetrabilia admissio eximia dona, quibus divinitus ornatus fuerat, patuerunt; tunc enim uero suspicere ultra modum, prædicare palàm, summâ benevolentiam, atque officijs omnibus prosequi: cumque universa eius dicta, factaque vehementer miraretur, illud præ omnibus miraculo esse confirmabat, quod pro modo tam illustri probitatis nulla supra naturæ ordinem adhuc miracula ederet: quod etiam Roberto Bellarmino admirationi fuisse tradit Cæparius. Huius autem rei causam ab ipsis quærentibus teneri fortasse quis dixerit, sed non satis agnosci:

Quare prodigium Aloysius in vita non ediderit.

ſci: nimirum tam illuſtrem ſanctimoniam pro-
 pterea conſuetis e Cælo prodigijs Deum teſtari
 noluiſſe, quia tam illuſtris fuit: proinde mini-
 mè indiguit prodigiorum teſtimonio, præſer-
 tim apud ſapientes, quibus non prodigia ſan-
 ctitatem commendant, ſed ſanctitas prodigia.
 Ea enim a præſtigijs ſuſpicionem vindicat,
 quo ferè pacto regia geſtantis conditio articu-
 lorum gemmas adulterij crimine abſoluit. Hæc
 fortasſe de cauſâ nec Mariam Dei Genitricem,
 nec alios Cælo cariſſimos viros, quod cum gen-
 te exultâ, atque eruditâ verſarentur, oſtentis
 ullis in vitâ illuſtratos novimus: tamenſi quibus
 cura barbaros erudiendi demandata eſt, impijs
 etiam quandoque, ut in Euangelio traditur,
 prodigiorum authoritate, quaſi litteris publi-
 cis Divino ânulo obſignatis, munire oportuerit.
 Quare eiufmodi oſtenta nec probitatem efface-
 re, nec planè oſtendere credendum eſt: ani-
 mique dona ea tantummodo eſſe, quorum viſ,
 & magnitudo Divinam in nos benevolentiam
 metiantur. Hæc cenſenda vera ſanctitatis in-
 ſignia, quibus impij ornari nequeant, cum
 pios, quos exornant, efficiant, nec fieri ullo
 modo poſſit, ut pietate impietas exornetur.